

Ήταν

ένα γλυκό Αυγουσιάτικο βραδινό. Ο εσπερινός τελείωνε όταν μια παρέα προσκυνητές, έφτανε στο Ναό μας.

- Πάτερ, την ευχή σας. Είναι ευλογημένο να διανυκτερεύσουμε εδώ απόψε και το πρωί να εκκλησιαστούμε και να κοινωνήσουμε; Ήταν μια νεαρή γυναίκα που ρωτούσε και που με κάποιον άλλον νεαρό, βοηθούσαν ένα παλληκάρι να στέκεται όρθιο και να βαδίζει.- Βεβαίως. Κανένα πρόβλημα. Έχουμε χώρο για όλους σας.

- Ευχαριστούμε πολύ, να είστε καλά. Μήπως εδώ μένει ο Δεσπότης;

- Όχι, όμως αύριο το πρωί θα μας επισκεφθεί.

- Αλήθεια; Ω Θεέ μου! Ανέλπιστη χαρά μας δίνετε, πάτερ μου.

- Μα τι συμβαίνει; Δεν καταλαβαίνω.

- Πάτερ μου, ο Ταξιάρχης έκανε ένα μεγάλο θαύμα στον αδελφό μου, είναι αυτός εδώ, ο Διονύσης.

Η νεαρή γυναίκα λέγοντας τις τελευταίες λέξεις στράφηκε προς το παλληκάρι που κρατούσε αγκαζέ μαζί με τον άλλο νεαρό. [\(περισσότερα...\)](#)